

Jordaniëverhalen van René Kolsters, zoals gepubliceerd op Facebook in 2013

<https://www.facebook.com/reneentanja.kolsters>

<http://www.renekolsters.nl/wordpress>

René Kolsters gaat regelmatig naar Jordanië om daar te werken voor een instituut voor dove en doofblinde kinderen (zie <http://www.holyland-deaf.org/nl> voor meer informatie). Onderstaande verhalen zijn belevenissen rondom het instituut.

zondag 26 mei 2013 om 13:50 UTC+02

Papa is thuis! Tanja en de kids hebben me gisteren opgehaald en tijdens de autorit hebben we natuurlijk bijgepraat. Toen ik in de lucht zat, was Joanne ook in de wolken met Checkpointpresentator Klaas tijdens de EO-gezinsdag. Net naar de jeugddienst geweest in Kolderveen met de band GROW over het thema 'Herken jij Hem?'. Een superdienst, natuurlijk na te luisteren op www.hgkd.nl. Fijne zondag verder.

vrijdag 24 mei 2013 om 21:32 UTC+02

Dat was het dan weer: een week in het Holy Land Institute for the Deaf. De nieuwsbrief is in een vergevorderd stadium, het netwerk is stevig aangepakt, mijn appartement heb ik alleen 's nachts gezien, de kopjes van zondag staan nog op het aanrecht en ik ben wederom geraakt.

Vrijdags is een vrije dag hier. De kinderen maken dan het terrein grondig schoon (zij wel...) en zorgen voor het groen. En vanmorgen viel me op, toen ik in een kantoor zat, dat een klein

meisje steeds iets in een klein potje kwam doen. Na enig speurwerk kwam ik erachter dat ze bij een plant ging zitten en voorzichtig de zaadjes verzamelde en ze zorgvuldig in het potje bezorgde, om ze vervolgens op een ander moment en wellicht een andere plaats weer te planten.

En eigenlijk is dat wat hier ook in het groot gebeurt. De kinderen krijgen aandacht, worden apart gezet en beschermd om uiteindelijk tot bloei te kunnen komen en te kunnen groeien naar het beeld van hun Schepper. Ik had graag meer verhalen gedeeld, maar de tijd ontbrak me. Morgenochtend vlieg ik om half twaalf. En ik hoop dat de enige Skyfall een film zal zijn en er verder niets uit de lucht valt... Tot morgen.

vrijdag 24 mei 2013 om 16:43 UTC+02

Prachtige stroomstoring

Vanmorgen rond 10:30 uur waren we lekker op weg om de computers klaar te maken toen opeens de stroom wegviel. Een paar seconden later was alles weer terug, maar het netwerk functioneerde niet meer... Al snel zagen we dat de twee core-switches geen verbinding meer hadden. Dikke paniek...zou je zeggen. Maar geloof het of niet: ik had 'toevallig' van mijn collega's een paar niet-gangbare glasconnectoren en glaskabels gekregen. Ik wilde ze gebruiken om andere zaken vrij te spelen, maar was er vanwege de drukte niet aan toe gekomen. Meteen van de nood een deugd gemaakt en de spullen 'op hoop van zegen' geïnstalleerd. Na een half uur waren we up-and-running. Als dit zaterdag gebeurd was, had het niet zo makkelijk gemaakt kunnen worden. Ik zeg: devine power outage... Ik geniet en leer enorm, maar kijk er ook weer zo naar uit om weer naar huis te gaan. Vanavond komt er nog een berichtje met hopelijk een leuke foto...

vrijdag 24 mei 2013 om 7:59 UTC+02

Laatste dagje vandaag. Een dagje van verwachte 38 graden. Dus denk even aan me als je in de regen zit. Gisteren is het opnieuw laat geworden. De directeur vertrok om 23:30 uur naar Nederland voor een werkbezoek. En ik wilde hem gedag zeggen. Daarna zou ik nog iets op Facebook zetten en gaan slapen. Maar het ging anders. Zoals alles hier anders gaat, heb ik ook afscheid moeten nemen van mijn bijna perfect ingerichte stoelgang. Normaal gesproken houd ik wel van een boodschap op Facebook, maar dit betrof de tweede grote boodschap van deze week. Ik zeg: respect voor de zwangere vrouw!

Gelukkig heb ik 3G op mijn kamer. Niet dat ik er iets aan heb, want het is mijn sleutelnummer. Maar toch... Vandaag staat er veel op het programma. De werkplekken worden verhuisd naar het nieuwe gebouw en de Duitse nieuwsbrief moet 's middags klaargemaakt worden. Tussendoor veel kleine klusjes.

Als het goed is, kom ik vandaag precies uit met eten tussen de kinderen. Elke maaltijd zit ik aan een andere tafel en heb ik iedereen aandacht kunnen geven. Vanmorgen sloeg ik een tafel over en werd natuurlijk meteen op mijn nummer gezet. Eerder deze week stond op een T-shirt van de kinderen een kroon met daaronder de proclamatie: The king has spoken! Op het eerste gezicht grappig, maar aangezien er veel geschreven staat over het belang van 'w(o)rden als een kind', probeer ik dit serieus op te vatten. Toch... als aan elke tafel gezegd wordt dat 1 week te kort is en ik maar met mijn vrouw en kinderen hier moet komen wonen, dan prefereer ik het shirt met "No Wifi".

donderdag 23 mei 2013 om 8:24 UTC+02

Even snel een berichtje uit Jordanië. Gisteren is het gelukt de switchproblemen op te lossen. Het nieuwe gebouw is nu op goede snelheid gekoppeld en kan volgende week in gebruik worden genomen. We hebben heel wat switches omgewisseld, maar het resultaat is er ook naar. Ook de opmaak van de nieuwsbrief vordert. Tussendoor is het geluid in de kapel 'aangescherpt'. Het keyboard was niet meer versterkt. Nu dus weer wel! Veel van de jongeren hebben een restgehoor en kunnen een gedeelte van de muziek meepakken, dan wel voelen. Dus versterking is dan echt nodig. Over versterking gesproken: ik heb nog niet eens genoemd dat ik chocola in mijn koffer vond. M&Ms, een reep en een Toblerone, met een aanmoedigend briefje van mijn kinderen op elk stuk 'hemels manna'. Hadden ze er stiekum ingesmokkeld. Beter dit smokkelen dan andere 'manna'... De Toblerone was als eerste weg. Uit pure frustratie verorberd. Ik hield mezelf voor dat bij gebrek aan koffie de chocolade dezelfde onthoofdpijnende werking had. En dat had het natuurlijk! (ahum...) Gisteravond hebben we met de horenden gezongen. Meerstemmig, vol en gemeend. Het is wederom laat geworden, maar dat had een reden. Enkele bezoekers waren iets vóór twaalf buiten het hek aangekomen en konden niet naar binnen. Kon ik toch nog deel uitmaken van reddende engelen... Nog twee daagjes en nog zoveel te doen. Tijd om verder te gaan.

dinsdag 21 mei 2013 om 22:18 UTC+02

Vandaag heb ik daadwerkelijk aan de nieuwsbrief gewerkt. Tussen de bedrijven door kon ik ook verder met het netwerk. En gelukkig was mijn collega Christiaan bereid me te helpen. We zijn een stuk verder gekomen. Erg prettig om professionele hulp te krijgen. 's Middags vroeg de priester Broeder Andrew, de directeur van het instituut, of ik mee wilde naar een project in de binnenstad van Salt.

Twee werkmannen werkten in de brandende zon aan een bouwproject, waarmee het instituut inkomsten genereert. Daarna zijn we even verderop naar een Grieks-Orthodoxe bedevaartskerk geweest. Zeer interessant. De zon prikte diep door op mijn onbedekte kale bolletje en gelukkig kregen we allebei een flesje gekoeld water aangeboden. Ik liep samen met de priester terug naar de auto en dacht nog even 'waarom drinkt hij niet?', om vervolgens vastberaden mijn flesje open te maken en het water te drinken dat ik zo nodig had. Een paar seconden later liep hij naar de twee werkmannen en gaf hun zijn flesje water. En daarom is hij dus priester en ik niet!

Ik moet wel zeggen dat ik me aardig ongemakkelijk voelde. Nu lijkt het er misschien op dat ik al falend deze week doorbreng, maar dat is zeker niet zo. Ik leer een hoop: zeker over hoe kinderen voorrang krijgen en hoe eigen behoeften op een tweede plek kunnen worden gezet. 'Dienen' schijnt dat te heten.

Gelukkig kan ik wel veel betekenen in de muziek - ik mocht weer samen met de doofblinde jongen piano spelen - in de aanpassingen in het computernetwerk en in het maken van de nieuwsbrief. Op dit moment 'dien' ik naar bed te gaan... maar ik denk dat ik nog even een stukje doorwerk; misschien maak ik dan weer wat goed... ;-)
Welterusten.

dinsdag 21 mei 2013 om 8:00 UTC+02

Als ik mezelf dan moet typeren, dan zit ik ergens tussen een slapjanus en een held. Dat eerste houdt me nederig en dat tweede heb ik nodig om mezelf moed in te spreken. Vandaag staat de opmaak van de nieuwsbrief op het programma, evenals het oplossen van de switchproblemen. Mochten er collega's zijn die dit lezen, zou het me erg helpen als iemand Chris zou kunnen attenderen op het beantwoorden van mijn HELP!-mail ;-). Verder is het zeer belangrijk om evenwichtig te zijn in dit geestelijk uitdagende klimaat. Daarom heb ik op het vliegveld drastische maatregelen genomen: ik heb een Garfield gekocht. Mijn hoop in bange dagen. Een nieuwe dag voor deze John.

maandag 20 mei 2013 om 20:30 UTC+02

Skypefall

Het is even stil geweest, maar ik ben zaterdag veilig aangekomen. De moskee was om 03:45 uur wat aan de vroege kant, maar verder was het een goede nacht. Het weerzien van de kinderen was erg vrolijk. De eerste dag heb ik meteen samen met Rafael, een Zwitserse vrijwilliger, hard gewerkt aan de nieuwsbrief. Ook voor het netwerk is het nodige te doen. Maar de week is nog jong.

hoewel mijn gebarentaalbehendigheid langzaamaan terrein wint, heb ik

nog te vaak dat ik de verkeerde kant op denk. Zo was ik er echt van overtuigd dat de oudere jongens me vroegen naar de Bondfilm Skyfall. Dus ik in de houding, in mijn hoofd klonk de Bond-tune en in een oogwenk draaide ik me om en schoot... Toen begreep ik dat het ging om Skype... Maar meestal gaat het goed. Echt waar. Ja, ja. heus... 's Avonds heb ik piano gespeeld, terwijl de doofblinde Hazem met zijn restgehoor zichtbaar genoot van de klanken uit de boxen, zeker toen ik met zijn handen over de toetsen ging en we samen speelden.

Aan het eind van de avond heb ik een Dove jongeman bij me uitgenodigd met zware tunnelvisie. Ik had geen idee hoe ik met hem moest communiceren. Zijn zicht en Engels zijn zwaar matig en mijn Arabisch en gebaren zijn zwaar matig. Uiteindelijk hebben we drie kwartier met elkaar gesproken; onder andere over onze nieuwe koning en zelfs over het verschil van grootte van de bananen in Schotland en Jordanie. En dat was geen Skypefalltje ;-).

zaterdag 18 mei 2013 om 14:40 UTC+02

Als ik dan toch op Schiphol moet wachten, dan wel met een 'bakkie'. En d.e. is geen reclame, maar staat voor 'duurt effe'. Half 5 vliegen... en ik wacht al bijna een uur... Heerlijk!

donderdag 16 mei 2013 om 19:27 UTC+02

Zaterdag is het zover: René gaat weer naar Jordanië om te helpen bij het Doveninstituut in Salt. Voorbereidingen zijn in volle gang. Joanne heeft net als vorige keer voor de kinderen cadeautjes gekocht via verkoop van zelfgemaakte kaarten en taarten. Ik hoop via Facebook mijn belevenissen te kunnen delen. Nu eerst kop kaal en baard lekker ruig. Jordan, here we come!